

FERÐSLUDAGAR

Hjálmar Dam, 34 ár, sjónleikari.
Hevur unnustu og 5 vikur gamla dóttur
Myndir: Álvur Haraldsen

Hjálmar um ferðslu

rúsdrekka og ábyrgdina av okkum sjálvum og okkara vinfólki.

– Tey ivast ofta, og tað er finasta lagi, tí spurningarnir seta kortini tankarnar í gongd. Tað er umráðandi, at tey sjálvi koma til niðurstaðuna. At tey hava eina ábyrgd, tá tey eru ein partur av ferðsluni. Bæði fyri sær sjálvum og fyri hinum. Tí ein sannleiki er ikki ein sannleiki fyri tey, um tey ikki hava gjørt meiningina til sína egnu – so liva tey ikki eftir tí. Tí er tað neyðugt, at tey sjálvi koma fram til svarið, og ikki vit vaksnu, heldur Hjálmar.

Hvat er endamálið?
– Endamálið er at fyrireika framtíðar ferðandi at vera ábyrgdarfull. So tey kunnu

seta seg inn í bilin við einari sunnari dosis av virðing og kanska einum veti av ótta.

Hvussu taka næmingarnir ímóti?

– Eg haldi, at tey taka øgiliga væl ímóti tí. Hetta skal vera eitt trygt forum. Summi siga einki, og tað er í finasta lagi, um tey bara lurta. Eg haldi, at øll eru ein partur av kjakinum kortini. Eg fái tey ikki til at lova mær nakað sum helst um at vera ábyrgdarfull í ferðsluni. Men ivaleyst setur hetta tankar í gongd hjá øllum.

Hví vildi tú vera við til at betra um ferðslutrygdina?

– Eg haldi, at hetta er eitt privilegium at sleppa at tosa við allar landsins 8. floksnæmingar. Tað gevur stóra meining at royna at gera

ferðsluna tryggari í Føroyum. Og eg ivist ikki í, at um nøkur ár sæst tað aftur.

Heldur tú, at hetta ger mun?

– Eg veit ikki, hvar hesir tankarnir um avleiðingar av ósketnari atferð í ferðsluni skuldu komið frá, um tey ikki fáa tað hendan vegin nú. Í Perluni, har Ferðsludagarnir eru, hanga hagtøl uppi, hvussu nógv eru deyð. Fyri tey flestu er tað bara hagtøl, men summi kunnu seta nøvn og andlit á tølini. Men tað má ikki vera soleiðs, at onkur skal doyggja, aðrenn tey skilja tað. Vit skulu gera nakað við tað nú. Men tað er ilt at máta, hvønn mun hetta ger, tí hvør kann máta vanlukkuna sum ikki hendi? spyr Hjálmar.

Sjálvur tók Hjálmar ongan tíð koyrikort, og hevði hvørki súkklu ella prutl sum ungur og smádongur, og tað var kanska gott, heldur hann.

– Tí tá eg var yngri, dámdi mær væl at taka kjansir. Tá eg fekk mær súkklu fyri 10 árum síðani, súkklaði eg 100-150 km um vikuna uttan hjálm. Og eg súkklaði skjótt, minnst hann.

Eygleiðari

Hjálmar eygleiðir nógv ferðsluna til gongu. Hann heldur, at tá veðrið er illfýsið, sum tað ofta er í Føroyum, tykist tað sum bilførarar kroka í bilinum

og skulu skunda sær og hyggja minni fyri seg. Hann hatar at vera til gongu ella á súkklu í ringum veðri, tí hann kennir seg ótryggan.

– Eg havi lítið álit á bilførarunum. So eg brúki eygnasamband við bilførarar, at tryggja mær at teir síggja meg.

Telefonir í ferðsluni

Bilførarar eru tíðum at síggja við farteleson í hond, heldur Hjálmar.

– Tað er eingin ivi, at tað hetta er vandamikið. Uppmerksemið hjá tær er skert. Eg leggi ikki pettið í, um fólk halda seg duga at multitaska.

Visakort heldur enn lykil

– Tað átti at verið so, at mann setti visakortið í bilin í staðin fyri billykil. So kundi mann bara verið trektur hvørja ferð mann koyrði ov skjótt ella ikki brúkti trygdarbelti. Fyri mong riggar tað bara at ávirka pengapungin.

Avbjóðingar í ferðsluni

Hvat heldur tú vera størstu avbjóðingina at røkka nullhugsjónini?

– Fólk, sum halda at tað er fjas at røkka nullhugsjónini. At umvenda tey, svarar Hjálmar at enda.